

Oddvá Nattestad: — Stundir vóru ikki til at fara út — kring landið, og millum børn, har verulugu sendingarnar eftir rottum áttu at verið skaptar.

Oddvá Nattestad sæst her saman við barnagarðbørnum, sum eru við til at mynda sending í Barnasjónvarpinum, fyrri nokrum árum síðan

leiðari á Kunningarleiddini í Tórshavnar Býráð. Hon hevur nú gjørt av at verða verandi í hesum starvi.

Oddvá Nattestad: — Hóast mær dæmar væl nýggja starvið í býráðnum, so var tað ikki við minum besta vilja, at eg segði arbeiðið frá mær í barnaútvarpinum, men umstøðurnar vóru so vónleysar, at eg kendi tað sum mína skyldu, ikki at fara aftur í útvarpið at arbeiða.

Oddvá tosar nógv um framtíðarvónirnar fyrri barnaútvarpið, og hvussu hetta arbeiðið kundi verið gjørt øðrvísi og betri, men nýðist tó at viðganga:

— Tað var ikki møgulegt at fáa nakað haldgott burturúr, tí stuðul var purt eingin frá leiðslunar síðu, og tí arbeiðsbyrðan varð vordin so stór, at ógjørligt var at gera nakað munagott.

— Eitt er at senda tvær ferðir um vikuna, — annað at fáa boð um at nú skuldi eg knappliga senda halvan tíma seks ferðir um vikuna!

— Mitt uppskot til leiðsluna á stovninum var, at eg skuldi fara onkuntáðni, fyrri at vita, hvussu onnur gjørdur og skipaðu barnatilfar til útvarp. Eg hevði gott samband við starvsfelagaðar í Noregi og Danmark, sum fegin vildu hitta meg og geva

mær vitan um teirra arbeiði. Leiðslan helt bara ikki, at tað loysti seg!

Ikki í krithúsinum

— Min útbúgving sum lærari og arbeiðsroyndirnar í útvarpinum gjøgn- um fleiri ár, vóru grundleggjandi vitan, sum eftir røttum átti at komið tveimum smáu lurtarnum til góðar. Mær dámdi so ómetaliga væl hetta arbeiðið og haldi samstundis, at tað er so umráðandi at veita smábørn um innihald, sum er skapt í teirra egna umhvørvi, at byrgja upp móti við, í mun til alt tað útlenska tilfarið, ið børn í dag annars fáa smoygt oman yvir seg.

Tað er ikki ov nógv sagt, at um tú hevur ein sjálvstøðuga hugsan og hartil sigur tað tú heldur vera rætt fyrri útvarpsleiðsluni, — ja, so ert tú ikki í krithúsinum meira.

Í stáðin hevði verið ráttast um leiðslan tók undir við og stuðlaði teimum, sum av sinum eintingum vildu gera nakað itøkiligt fyrri at fáa til vega dygdargóðar sendingar.

— Alt arbeiði hevur virði og er ein avbjóðing fyrri einstaklingin, men serliga týðningarmikið er tað at geva børnunum tað, sum teimum gagnar. Tí kundi eg ikki longur bera í bótuflika fyrri at endaleysar sendingar vóru

gjørdar, har brøv o.a. var lisið upp, tí eingi fólk vóru til at gera veruligar sendingar.

Ábyrgdarleyst at halda fram

— Tá boðini komu — vit vóru als ikki spurð — um at nú skuldu barnasendingar gerast halvan tíma hvønn dag, visti eg, at eg ikki kundi taka ábyrgdina longur.

Bert tað at fyrireika so nógv sendingar, førði við sær, at eg altíð noyddist at vera á stovninum, tí stundir ikki vóru til at fara út — kring landið — og millum børn, sum heild, har verulugu sendingarnar eftir røttum, áttu at verið skaptar.

— Avleiðingin var at eg noyddist at siga arbeiðið frá mær, tí eingin hevði áhuga í leiðsluni fyrri at hoyra míni sjónarmið, og satt at siga, — so haldi eg at leiðslan bert var fegin um at sleppa av við ein medarbeiðara, sum kravdi at verða hoyrdur. Niðurstøðan? — Jú, tað skal ikki vera starvsfólkunum til fyrimuns, at tey sýna áhuga og vilja gera góðar og nýggjar sendingar. Kortini er tað hugstoyttandi, at umstøðurnar eru soleiðis háttáðar í einum almennum stovni, sigur Oddvá Nattestad at enda.

Dagny Joensen

Opið bræv frá starvsfólki — um Útvarp Føroya

Í samband við at Oddvá Nattestad hevur kent seg noyddan at siga starvið frá sær í Útvarpinum, er hetta bræv sent teimum stovnum og myndugleikum, sum hava ábyrgd fyrri útvarps-sendingunum:

Eftir at hava havt farloyvi úr útvarpinum síðan 1. sept. 1987, sigi eg her við upp starv mitt frá 1. sept. 1988 at rokna. Men av tí at mær dámdi so avbera væl tað arbeiðið, eg gjørdi í útvarpinum, og av teirri grund ikki skuldi havt orsøkir til at farið, kenni eg meg noyddan at grundgeva uppsøgnina.

Á sumri 1982 heitti Jógvan Arge á meg um at hjálpa teimum í Útvarpi Føroya at gera barnasendingar. Talan var um halvan tíma hvønn týsdag umframt eitt korter hvønn dag. Í sept. sama ár skuldi eg á læraraárskeiði á fróðskaparsetrinum og helt meg tí hava stundir at taka mær av barnaútvarpinum eisini. Somuleiðis helt eg tað vera eina spennandi uppgávu fyrri ein lærara. Tí tók eg av, hóast eg als ongur royndir hevði viðvíkjandi teknikki og fjølmálaarbeiði annars.

Tá ið eg var liðug á fróðskaparsetrinum, gjørdi eg av at gevast sum lærari og at arbeiða burturav við barnaútvarpinum, tí hetta stóð mær nú í boði...

Eg royndi at gera mitt besta í starvinum og hevði samband við nógv fólk uttan fyrri útvarpið, sum hjálptu mær við tilfari o.ø.

Men slíkt arbeiði er krevjandi, tí tú skalt alla tíðina skapa nakað, og tí er neyðugt við inspiratión, serliga tá ið tú, sum eg var, ert púra einsamallur um arbeiðið.

Onkuntíð frætti eg um skeið í grannalondunum fyrri fólk, ið fingust við barnaútvarp. Tá ið eg spurdi leiðslu útvarpsins, um teir vildu senda meg avstað, fekk eg oftast einki svar; viðhvørt fekk eg at vita, at slík skeið einki góvu.

Eg hevði gott samband við bæði norska og danska barnaútvarpið, og tað var ofta, at tey

boðu meg koma at vitja tey, so at eg kundi siggja, hvussu onnur gjørdur og fáa hugskot, ið eg sjálv kundi nýta. Tá ið eg legði hetta fyrri leiðsluna, fekk eg einki svar.

Tá ið vetrarskráir vóru lagdar til rættis, varð eg ongantíð spurð, hvussu eg kundi hugsað mær at senda — eg fekk bert at vita at soleiðis og soleiðis skuldi tað vera. Eg royndi at muta imót og legði fram skriftligar ætlanir, men tað varð als ikki tolt.

Mær dámdi tó framvegis arbeiðið sera væl, so eg beit nógv í meg og helt fram.

Á vári 1986 fekk eg so at vita, at eg fekk eitt hjálparfólk eftir summarfrítíðina. Hetta fróddi meg almikið, tí nú hómadust framstíg. Nakað seinni fekk eg at vita, at eftir summarfrítíðina skuldi barnaútvarpið senda 6X30 min. um vikuna. Eg gjørdi greitt beinanvegin, at tað var púra ógjørligt við bert tveimum fólki, men eg fekk bert at vita, at tað mundi fara at ganga.

Hetta var eisini álvara, tí tá ið vetrarskráin varð lýst, varð sagt, at barnaútvarpið kom hvønn dag.

Endin var, at eg 4 mánaðir seinni varð sjúkrameldað við strongd í november 1986.

Eg skilti nú, at einki var at gera, tí leiðsla útvarpsins er fullkomiliga einaráðandi, og eingin skal yga sær at hava eina sjálvstøðuga meining og allarminst at koma fram við henni. Gert tú tað kortini, so ert tú óynsktur.

Har var tí einki at gera uttan at rýma, og 1. sept. 1987 fór eg í annað starv sum kunningarleiðari hjá Tórshavnar Býráð og fekk farloyvi úr útvarpinum í eitt ár.

Hóast tað nýggja starvið varð gott, so var svárt at siga eitt starv

frá sær, sum tær dámdi sera væl.

Sjálvt um eg veit um vanaligu arbeiðsviðurskiptini í útvarpinum so dróg sjálvt arbeiðið so nógv, at eg nú, aðrenn farloyvið er úti, helt, at eg skuldi gera eina roynd aftrat og fór tí at tosa við Jógvan Arge, sum í veruleikanum virkar sum stjóri. Hann latst at skilja meg, tá ið eg einaferð enn segði honum, at neyðugt var at sleppa at tosa við onnur, ið gera arbeiðið av sama slag — ja, hann skeyt enn tá sjálvur upp, at best var kanska at fara til Íslands, men at hann fyrst mátti hugsa eitt sindur um tað og skuldi ringja til min, aðrenn 1. august 1988.

Men eftir at hava arbeiðt í Útvarpi Føroya í 5 ár, so má eg tverri siga, at eg kendi úrslitið frammanundan: Jógvan Arge ringdi ongantíð.

Tí havi eg skrivað hesa uppsøgn!

Tað harmar meg at vera noyddan at skriva hetta brævið, men talan er um ein almennan stovn, sum eingin privatur eigur, og tí eiga vit at krevja, at leiðslan er at tosa við, og ikki verður firtin, um tú dittar tær at hava eina aðra meining og onnur hugskot enn júst stjórnarnir.

Av tí at eg veit, at viðurskipti sum hesi raka tey allarflestu, ið arbeiða í útvarpinum, verður hetta skriv sent:

Útvarpsnevndini
Starvsmannafelagnum
Blaðmannafelagnum
Føroya Landsstýri
Hetta bræv verður eisini sent í tí innligu vón, at barnaútvarpið fær betri arbeiðsumstøður børnunum til frama.